

Arrest

**nr. 64 415 van 4 juli 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 september 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 mei 2006 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in dat werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2009 (RvV 2 september 2009, nr. 31.012)

1.3. Verzoeker diende op 27 december 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 7 april 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst te zijn, afkomstig uit Bamat Bekyurt (regio Chasavyurt), Republiek Dagestan, Russische Federatie. U diende op 20 september 2005 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan. Begin mei 2005 zou een zekere R.(...), een kennis van u uit Pokrovskoye, naar uw huis gekomen zijn om geld te lenen. U zou hem 3000 roebel gegeven hebben. De dag erna zou hij teruggekomen zijn en u het geld teruggegeven hebben. Enkele dagen later, tussen 15 en 20 mei 2005, zou R.(...) opnieuw naar uw huis gekomen zijn om 3000 roebel te lenen. U zou hem dat geld gegeven hebben. Hij zou u ook gevraagd hebben om een pistool te bewaren voor hem. Aanvankelijk zou u dat niet toegestaan hebben, maar nadat hij aangedrongen had zou u toegelaten hebben dat hij het in uw vrachtwagen achter de zitplaats van de chauffeur verstopte. De dag daarna zou hij, samen met een onbekend persoon, het pistool komen halen zijn en u het geld teruggegeven hebben. De volgende dag zou er om 6 uur in de ochtend een zoekactie hebben plaatsgevonden in uw huis door gemaskerde agenten in camouflage-uniform. De agenten zouden op zoek geweest zijn naar wapens. Ze zouden in totaal met ongeveer 15 personen geweest zijn. Na de huiszoeking zouden ze u naar de zesde afdeling in Chasavyurt gebracht hebben. Daar zou u zijn geslagen en ondervraagd over wapens die u zou verkopen. U zou hen verteld hebben over R.(...), over het geld dat hij geleend had en het wapen dat hij achtergelaten had. Er werd u gezegd dat geldbriefjes met bepaalde nummers gevonden werden in uw huis en dat men zo te weten was gekomen dat u wapens verkocht. Daarna zou u opnieuw zijn geslagen. Vervolgens zou u de namen van de personen aan wie u wapens verkocht had hebben moeten opschrijven, wat u weigerde. In de namiddag zou u via bemiddeling van de afgevaardigde van uw dorp, M.(...) A.(...), vrijgekocht zijn. Op 5 juni 2005, toen u op bezoek was bij een vriend, zou uw buurman u opgebeld hebben en gezegd hebben dat er een zoekactie plaatsvond in uw huis. Daarna zou u ondergedoken zijn bij uw tante en vrienden. Tijdens de zoekactie zouden ze niets gevonden hebben. Enige tijd later zou u een convocatie hebben ontvangen, maar u zou niet weten wat de inhoud was of door wie die convocatie werd uitgereikt. Toen u ondergedoken leefde bij uw tante en vrienden zouden agenten nog een keer naar uw huis gekomen zijn. Onmiddellijk nadat uw vader een reisagent zou gevonden hebben zou u op 14 september 2005 Bamat Bekyurt verlaten hebben. Op 20 september 2005 bent u aangekomen in België en nog diezelfde dag vroeg u asiel aan. U was in het bezit van een rijbewijs, uitgereikt in Chasavyurt op 28 februari 2001; een geboorteakte, uitgereikt op 1 november 2001 in Chasavyurt en een ongedateerd attest van gezinssamenstelling, uitgereikt in Chasavyurt. Op 22 mei 2005 nam het Commissariaat-generaal aangaande uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas. Op 2 september 2009 werd uw beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg op 27 december 2010 voor de tweede maal asiel aan in België. Via uw moeder ontving u in december 2010 een convocatie op uw naam van de UVD van Chasavyurt. U vernam eveneens dat uw broer werd meegenomen door de politie omwille van u.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag hebt u volgende documenten voorgelegd: uw geboorteakte, uw rijbewijs, een oproepingsbrief d.d. 4 oktober 2010 en een enveloppe.

B. Motivering

U keerde na uw eerste asielaanvraag in België niet terug naar de Russische Federatie. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op de problemen die u reeds aangehaald hebt in het kader van uw eerste asielaanvraag, met name de problemen die u kende omwille van uw vermeende deelname aan wapenhandel. Na uw vertrek zouden op uw thuisadres 2 à 3 oproepingsbrieven per jaar toegekomen zijn. In dit verband legde u een oproepingsbrief d.d. 4 oktober 2010 op uw naam voor, samen met de enveloppe waarin u deze oproepingsbrief ontving. Uw broer werd omwille van u meegenomen door de politie.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag geoordeeld heeft dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming kon weerhouden worden, aangezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas. Er werden namelijk tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen die de kern van uw vluchtrelaas uitmaakten. Voorts legde u uiterst vage en weinig aannemelijke verklaringen af omtrent uw problemen.

Er dient nu te worden vastgesteld dat de nieuwe documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegt, de gedane vaststellingen niet in positieve zin kunnen wijzigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voortdurend de door u voorgelegde oproepingsbrief ter hand nam om vragen hieromtrent te beantwoorden (CGVS p.4, p.5). Daarnaast is het merkwaardig dat u niet kon zeggen bij welke afdeling u zich diende aan te melden, waarbij u verklaarde dat u dit niet interesseerde (CGVS p.5). U wist evenmin in welke zaak u werd opgeroepen, waarbij u vermoedde dat het dezelfde zaak was als in 2005 (CGVS p.6). Toen u werd gevraagd of u geprobeerd hebt na te gaan in welke zaak u concreet opgeroepen werd, antwoordde u ontkennend, waaraan u toevoegde dat u dat niet hoefde te interesseren omdat u in België bent (CGVS p.6). Uw gebrek aan kennis over en interesse voor de inhoud van de door u voorgelegde convocaties ondermijnt de door u verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten.

Het is trouwens opvallend dat op deze convocaties bovenaan een officiële hoofding ontbreekt met daarop de benaming en het adres van de uitreikende instantie (zie document 3 in groene map). Het is eveneens merkwaardig dat het onderste strookje van de door u voorgelegde convocaties waarin ingevuld werd aan wie de convocaties werden overhandigd, in casu uw moeder, niet werd afgescheurd om terug aan de rechercheur te worden bezorgd, zoals op de convocaties nochtans staat vermeld. In dit verband kan er op gewezen worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties.

Aan uw verklaringen dat er op uw naam 2 à 3 oproepingsbrieven per jaar toekomen bij u thuis (CGVS p.4, p.10), kan evenmin enig geloof gehecht worden. U verklaarde dat uw moeder deze niet meer kon vinden (CGVS p.10). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, zeker gezien de ernst van de door u verklaarde vrees. Voorts verklaarde u dat u uw moeder zou vragen om u de convocaties die er nog zouden zijn op te sturen, zodat u ons deze zou kunnen bezorgen (CGVS p.13). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter niets ontvangen. U hebt daarnaast niet meer nagevraagd bij uw moeder of er na de oproepingsbrief van 4 oktober 2010 nog oproepingsbrieven op uw naam zijn toegekomen, hoewel u nog contact had met uw moeder enkele dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS p.5, p.10). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u niet weet door welke politie-afdeling u precies gezocht werd (CGVS p.12). Het is tevens opmerkelijk dat u verklaarde dat u dat zelfs niet wilt weten (CGVS p.12). U wist evenmin waarom de Russische autoriteiten vandaag de dag nog naar u op zoek zijn (CGVS p.12). Uw vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse voor uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Daarnaast kon u niet aannemelijk maken dat uw broer problemen kende met de autoriteiten in Dagestan, omwille van u. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer door de politie werd meegenomen (CGVS p.7). U kon echter niet zeggen wanneer en door wie hij werd meegenomen, noch hoe lang uw broer werd vastgehouden en hoe hij uiteindelijk werd vrijgelaten (CGVS p.7-10). Hoewel u verklaarde dat u 1 à 2 keer per maand telefonisch contact had met uw moeder en dat uw broer momenteel thuis verblijft (CGVS p.5, p.8), liet u na hierover meer informatie te vragen (CGVS p.8, p.9). U bent evenmin op de hoogte of uw broer nadien nog problemen kende met de autoriteiten in Dagestan (CGVS p.10).

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw tweede asielaanvraag de Belgische asielinstanties uw binnenlands paspoort niet voorlegde. Nu verklaarde u weliswaar dat u niet meer weet waar uw binnenlands paspoort momenteel ligt, waaraan u toevoegde dat u het onderweg naar België bij de passeur had achtergelaten. Toen u hierop werd gewezen op uw eerdere verklaringen die u had afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag, namelijk dat de passeur uw binnenlands paspoort had bijgehouden omdat hij dit document waarschijnlijk aan uw familie wilde geven (CGVS 15/05/2006, p.2 en 3), zei u dat dat volgens u niet gebeurd was (CGVS 07/03/2011, p. 3). Uw verklaringen hierover overtuigen niet. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat uw uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS 07/03/2011, p.3), verborgen te houden.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog

regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van Vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte en rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De enveloppe bevestigt enkel dat u in België post ontving uit Dagestan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht. Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat de formele motivering van de bestreden beslissing uiterst gebrekkig is. Er wordt volgens verzoeker gesteld dat er zich tegenstrijdigheden voordoen in de opeenvolgende verklaringen van verzoeker, maar er wordt nergens aangegeven waar deze tegenstrijdigheden zich zouden voordoen. Verzoeker stelt integendeel zeer duidelijk en consequent te zijn stevast te stellen dat hij nog gezocht wordt door de politiediensten en er nog steeds convocaties worden betekend bij hem thuis welke dan ontvangen worden door zijn moeder. Verzoeker wijst erop dat hij als bewijs een recente convocatie bijbracht bij het verhoor. Het enkele feit dat verzoeker niet kan specificeren door welke politiedienst hij precies opgeroepen wordt, wijzigt niets aan de werkelijkheidswaarde van deze oproepingen. Verzoeker vermeldt dat hij tijdens het gehoor reeds had herhaald dat de politiediensten gemeenzaam als "de politie" worden omschreven zonder dat wordt gepreciseerd om welke afdeling of sector het gaat. Het is in elk geval, zo oppert verzoeker, essentieel om vast te stellen dat hij nog steeds gezocht wordt door de politiediensten ondanks het feit dat hij zijn thuisland reeds verlaten heeft in 2005. Volgens verzoeker wordt zonder enige reden of verduidelijking de echtheid van de door verzoeker bijgebrachte convocatie in twijfel getrokken. Het enkele argument dat in de regio tegen betaling valse documenten beschikbaar zouden zijn, is geen sluitend bewijs dat het daadwerkelijk om een vervalsing zou gaan. Verzoeker poneert dat op die manier de bewijsvoering onmogelijk wordt gemaakt omdat aan de asielaanvrager die wel degelijk een schriftelijk bewijs aanbrengt, wordt meegedeeld dat de stukken vals zijn zonder bewijs van deze valsheid. Loutere vermoedens of de melding dat een document vals zou zijn, volstaat niet om de asielaanvraag te weigeren. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing dat uit de afwezigheid van het nationale paspoort wordt besloten dat hij dit document bewust achter zou houden om bepaalde informatie te verzwijgen. De verwerende partij brengt hierbij evenmin een bewijs aan. Verzoeker verklaarde dat hij het paspoort aan de "passeur" had afgegeven tijdens zijn vlucht en dat hij ervan uitging dat deze het document zou teruggeven aan zijn familie, wat schijnbaar niet gebeurde. Volgens hem moet minstens worden verduidelijkt waarom en op welke basis de verwerende partij van oordeel is

dat verzoeker informatie zou achterhouden. De motiveringsplicht is volgens verzoeker geschonden omdat de bewijsstukken zonder verduidelijking als vervalsingen worden beschouwd en verondersteld wordt dat verzoeker zijn nationaal paspoort zou achterhouden waarbij de plausibele verklaringen van verzoeker hieromtrent zonder aanwijsbare reden worden weggewuifd.

In een tweede middel, *“aangaande de subsidiaire bescherming”*, oppert verzoeker dat deze zonder verdere motivering wordt geweigerd omdat verzoeker hiervoor geen elementen naar voor brengt. De redenen voor de weigering worden volgens verzoeker niet toegelicht. Men beperkt zich tot de stelling dat er weliswaar sprake is van rebellie in de streek van verzoeker, maar dat er tot op heden weinig burgerslachtoffers zijn gevallen. Dit is volgens verzoeker geen reden en er werden wel burgerslachtoffers erkend, waarna hij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet weergeeft. Verzoeker beweert vervolgens verschillende redenen te hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en stelt dat het onmogelijk is om naar zijn land terug te keren, waardoor de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, *“zoals overigens ook bleek uit het geciteerde advies van het Commissariaat-generaal”*.

2.2. Beide middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële (algemene) motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven kent die de beslissing onderbouwen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gebaseerd op de vaststelling dat naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat er geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestond. Er werd geen geloof gehecht aan het asielrelaas op grond van tegenstrijdigheden en weinig aannemelijke verklaringen. De commissaris-generaal besluit vervolgens dat de documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorlegde, deze vaststelling niet in positieve zin kunnen wijzigen. Verzoeker vertoonde immers weinig kennis van en interesse in de documenten en de commissaris-generaal stelde een aantal anomalieën vast. Daarenboven wordt in de beslissing gewezen op de informatie waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waaruit blijkt dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties. Aan de verklaringen van verzoeker dat er jaarlijks 2 à 3 oproepingen toekomen, kan weinig geloof worden gehecht, zo wordt in de beslissing gesteld, aangezien zijn moeder deze niet meer kon vinden en verzoeker deze tot op heden niet voorlegt. Bovendien blijkt verzoeker niet te weten door welke politieafdeling hij precies gezocht werd en weet hij evenmin waarom ze vandaag de dag nog naar hem op zoek zouden zijn. Verzoekers gebrek aan interesse doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Daarnaast kon verzoeker niet aannemelijk maken dat zijn broer omwille van hem problemen kende daar hij niet wist door wie of hoelang deze werd vastgehouden en wanneer hij vrijkwam. Verzoeker legde zijn binnenlands paspoort niet voor en legde hierover verklaringen af die niet volledig strookten met zijn verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag waardoor het vermoeden rijst dat hij dit document bewust achterhoudt. Met betrekking tot de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan, dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie van die aard is dat eenieder, ongeacht de etnie, het risico loopt op problemen met de autoriteiten waardoor de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de erkenning als vluchteling. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de actuele situatie in Dagestan niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2009 (RvV 2 september 2009, nr. 31.012), behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat het tegendeel onomstotelijk aantoonst. In het kader van zijn eerste asielaanvraag baseerde verzoeker zich op de problemen die hij kreeg na zijn contacten met R. (AD 1ste AA, stuk 14, gehoorrapport DVZ, 30/09/2005 en 17/10/2005, p.13-16). Er werd besloten tot ongeloofwaardigheid van zijn relaas op grond van tegenstrijdigheden. Verzoeker beweert dat nergens wordt aangegeven waar deze tegenstrijdigheden zich voordoen, maar deze worden uitvoerig toegelicht in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2006. Met zijn loutere verklaring dat hij nog steeds gezocht wordt, doet verzoeker geen afbreuk aan de deugdelijkheid van de motieven die deze weigeringsbeslissing onderbouwen.

2.6. De convocatie en de enveloppe die verzoeker als nieuwe stukken in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd (2de AA, stuk 13, Documenten, Convocatie 01/10/2010 – enveloppe), vormen geen bewijs dat de geloofwaardigheid van zijn relaas herstelt. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker telkenmale de convocatie moest raadplegen om de vragen te beantwoorden (AD 2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 07/03/2011, p. 4-5), waardoor de vraag rijst of de vermeldingen overeenstemmen met de werkelijkheid. Verzoeker wist niet bij welke afdeling hij zich diende aan te bieden of in welke zaak hij werd opgeroepen (AD 2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 07/03/2011, p. 6). Het feit dat verzoeker werd opgespoord vormde de rechtstreekse aanleiding voor de vlucht uit zijn land van herkomst. Daarom mag van verzoeker een precieze kennis worden verwacht van de politiedienst die hem zoekt en kan hij niet volstaan met zijn bewering dat alle politiediensten gemeenzaam als “de politie” worden omschreven.

2.7. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht. Verzoekers houding waarbij hij stelt dat de details van de convocatie hem niet hoefden te interesseren omdat hij in België was, is niet compatibel met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.8. De Raad kan aan voorgelegde stukken bewijswaarde ontfangen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). De asielinstanties dienen dus niet het bewijs te leveren dat de stukken vals zijn. Verzoeker gaat hierbij trouwens uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, want er wordt geenszins geconcludeerd dat het stuk een vervalsing zou betreffen, doch enkel dat dit stuk de vaststaande ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet kan ombuigen. In elk geval kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de echtheid van de convocatie zonder enige verduidelijking in twijfel wordt getrokken. In de bestreden beslissing wordt hierover immers uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“Het is (...) opvallend dat op deze convocatie bovenaan een officiële hoofding ontbreekt met daarop de benaming en het adres van de uitreikende instantie (zie document 3 in groene map). Het is eveneens merkwaardig dat het onderste strookje van de door u voorgelegde convocatie waarin ingevuld werd aan wie de convocatie werd overhandigd, in casu uw moeder, niet werd afgescheurd om terug aan de rechercheur te worden bezorgd, zoals op de convocatie nochtans staat vermeld. In dit verband kan er op gewezen worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties.”* Deze pertinente vaststellingen die wel degelijk volstaan om de zeer beperkte bewijswaarde van deze documenten aan te tonen, worden door verzoeker niet *in concreto* weerlegd.

2.9. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus én voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker op zijn rijbewijs na, geen enkel bewijs van identiteit voorgelegd (AD 2de AA, stuk 13, Documenten). Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker

aanvankelijk verklaarde dat de “passeur” zijn binnenlands paspoort had bijgehouden om het aan zijn familie te geven (AD 1ste AA, stuk 7, gehoorverslag CGVS 05/12/2005, p. 3; AD 1ste AA, stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2006, p. 2), terwijl hij recent verklaarde dat hij niet weet waar zijn binnenlands paspoort momenteel ligt (AD 2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 07/03/2011, p. 3). De Raad stelt vast dat verzoeker tot op heden op zijn rijbewijs na, geen enkel bewijs van zijn identiteit of reisroute (bv. een nationaal of internationaal paspoort) heeft neergelegd, en hierover bovendien twijfelachtige verklaringen aflegt waardoor het vermoeden rijst dat hij de informatie die hierin is opgenomen tracht te verheimelijken. De Raad wijst er in dit verband op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.10. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Waar verzoeker beweert dat hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd omdat hij hiervoor geen elementen naar voor brengt, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Hij maakt zijn opmerking verschillende redenen te hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen geenszins concreet waardoor uit zijn betoog geen reëel risico op ernstige schade blijkt. Tenslotte beperkt verzoeker zijn kritiek op de beoordeling van de actuele situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet tot de loutere affirmatie dat er wel degelijk burgerslachtoffers zijn. Dergelijke affirmatie volstaat niet om de objectieve informatie te weerleggen die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD 2de AA, stuk 14, Landeninformatie, SRB, Russische Federatie – Dagestan, Algemene veiligheidssituatie). Het is geenszins onredelijk om op grond van deze informatie te besluiten dat er op heden in Dagestan geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.11. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN